

Marko Lj. Ružičić

**Z
A
T E B E**

Biću: kiša,
blaga, proljetna,
koja te stidljivo mije,
trava koju tvoje noge gaze,
tvoja jagorčevina pored staze
Z A T E B E B I Ć U...

Biću oblačak laki na nebu tvom.
Sunce na uranku kosu da ti zlatim.

Pas koji čuva tebe i tvoj dom...

Vjertrić da ti milujem lice.

Leptirić, usne da ti ljubim.

Biću voda u kojoj ležiš,

mirisna lavanda, plava,

koja ti grudi napaja.

Vrhove dojki čarobnih

dotiću laticama njenim,

dušu ću da ti pojim, poljupcima

vrelim i pogledim snenim.

S tobom da se spojim,

S A N J A M – Ž E L I M

Neću žaliti sebe i truda

neka me okupa znoj, biću rob tvoj...
Ako poželiš, biću ti najdraže piće
uzdahe ti mamiti, dušu puniti,
kad sunce zalazi, kad zora sviće,
ti ćeš biti moj lijek,
svakim uzdahom svojim, produžuješ mi vijek!

biću

bićeš

bićemo

bićemooo

B I Ć U

J A

Z A

T

E

B

E

A T I...
M O Ž Đ A?

NE KOPIRATI

MOJ RAJU MOJ DOME

O kućo moja tamo pored Save,
sada si bez krova prozora i vrata,
uspjeli su brzo da ti dođu glave
grupa razbojnika i grupa dželata.

Plašila se nisi što te opasala
s jedne strane Bosna a sa druge Drina,
zubi ti zveckaju, srce podrhtava
bez krova si sada, bije te vedrina.

Ni mislili nismo da će vrijeme doći
da izgubi majka jedinoga sina,
bila si k'o ruža mirisna u noći,
sad okolo korov smeće i prašina.

Poslovica kaže još iz starih dana,
vrijeme i najteže zaliječi rane,
ožiljci ostaju da svjedoče svima
na krvave teške i nesretne dane.

Možda jednog dana tebi da se vratim,
sa nebratom kao nekad da se bratim,
neću dati više krila da ti lome,
kućo moja draga moj raj, moj dome.

Zemljo pradjedovska

Koliko očiju iskopanih?
Koliko ruku i nogu polomljenih?
Koliko zubi izbijenih?
Koliko lobanja zdrobljenih?
Koliko suza bez kraja?
Koliko tuge i očaja?
Koliko muka?
Koliko jauka i straha, tebi treba?

Koliko spaljenih kuća?
Koliko razbijenih porodica?
Koliko crnih udovica?
Koliko siročadi?
Koliko bolesti i gladi, tebi treba?

Koliko zgaženih ljubičica?
Koliko uplašениh ptica?
Koliko krvavih rana?
Koliko nesrećnih dana?
Koliko grobova u žitu tebi treba?

Koliko jada i čemera?
Koliko poginulih proletera?
Koliko junačkih života?
Zar te nije sramota?
Zamljo,
Otadžbino,
Domovino,
Zavičaju?
Umjesto da brojimo snopove
Od Kosova pa do danas
Brojimo grobove
Najboljih sinova naših...

Kol'ko ti krvi još treba,
Kaži prokleta zemljo?
I ostavi nam djecu da žive
Pusti sokole sive
Da slobodno lete
Proplanke da cvjetaju
Ravnice da rađaju,

A žeteoce da žanju.
Prestani jesti svoju djecu
Zemljo pradjedovska...

NE KOPIRATI

BIO NE BIO

Ja ne nico tamo gdje me ne posijo
ne lijeg'o tamo gdje nijesam smio
ne odbio gosta kući nepozvana
ne ostala plodna njiva neorana.

Ja ne bio oluja što te noću budi
već ja bio vjetrić što te nježno ljubi
ja ne bio kiša koja blato pravi
već zaručnik tvoj ime što ti slavi

Ja ne pio vino da me glava boli
od ljubavi živim jer mi srce voli.
I ne bio cvijetak u jutarnjoj rosi
već ja bio biser u tvojoj gustoj kosi.
Ne patio nikad ja u srcu svome
do kraja života stanov'o u tvome.

Ne ote se uzdah meni u grudima
ne sjedio nikad sa lošim ljudima
lažnog prijatelja nikad ne imao
zlobu i probleme nikad upoznao.

Ne činio nikad ništa iz obijesti
rađe bez života već život bez svijesti
ja ne pio vodu sa tuđeg izvora
nikad u krevetu ne našla me zora.

Ne kosio ono što nisamo posijo
ne činio stvari koje ne bi htio
ne pjevao tuđe pjesme rugalice
nikad od sramote ne skrivao lice
ne ostala mlada trava ne košena
ne ostala cura lijepa ne prošena.

Za tuđu volju nikada ne pio
u zavadi nikad ni sakim ne bio
ne ostao mlad bez života ženo
ne ostalo tvoje lice neljubljeno.

BISTRA VODA GNIONIČKA

Bistra voda kroz tebe žubori,
Žuti Potok i Široka Rijeka,
što moradoh tebe napustiti,
selo moje žaliću do vijeka.

Tri potoka, tri rođene seje,
Gnionička pjesma dušu greje,
kolo igra kod ćuprije stare,
svi su sretni lica im se zare.

Ja zemalja obiš'o sam dosta,
doživio veselja i sreće,
u mom selu što provedoh dane,
to se nikad ponoviti neće.

U životu pjevao sam mnogo,
doživio čuda svakojaka,
nigdje ljudi na svijetu nema,
Gnion' čana, mojih veseljaka.

Tri potoka ko tri bistra oka,
voda hladna brza i duboka,
prožubori k'o djetinjstvo moje,
uspomene još samo postoje.

BREZO MOJA

Srce još neizmjerno pati i boli,
tužno je krvari na sve strane,
danima, mjesecima, godinama dugim,
već je i prestalo brojiti dane.

Duša mi pati, brezo moja vita,
s'drugog brda vjetar što ti ljubi grane,
što latice tvoje na mene ne nosi,
već zlatne padaju po medenoj rosi.

I zna srce moje da vjetrova huka,
ne daje mi nate da stavim krunu,
najsajjniji dragulj kad mi oni vrate,
daću njima zlata riznicu prepunu.

Moj vjetar te traži, brezo ne ljubljena,
da legne na vitku granu netaknutu,
k'o nezaboravnu iz bajke ženu,
k'o ružu mirisnu kalemljenu žutu,
da te ljubi u jednom trenu,
k'o nekad sretnu i zanesenu,
da te ljubi bar jednu minutu,
i zamrsi tvoju krošnju gustu,
ispuni srcu davnu želju pustu.

Usne šapuću tiho moleći se,
zovu te sebi, da mi dođeš bliže,
ruke umorne tebi se nude,
drhte od čežnje, patnje i bola,
zovu te da bar na tren samo,
da te zagrlje da budeš moja.

Da čuješ srce što uzbuđeno kuca,
kako se trese drhti i boli,
da ti ono kaže koliko pati,
koliko te želi, koliko te voli.

MLADOSTI

Radosti
Pjesmo nad pjesmama
Bezbrigo životna
Ljubavi sjajna
Pričo bajna
Cvijetu mirisni
U tebi su snovi ostvarivi
Nebo se sa lakoćom dotiče
Rijeka ispija u jednoj kapi
Udiše život u jednom dahu
I cijeli svijet grli
Mladosti
Ljepoto
Još dugo
Traj

NEKOPIRATI

VRATI SE
(Caru Konstantinu)

Hiljadu sedamsto godina
Tvojim stazama hode,
Tvoje stope broje.

Bogobožazan narod litije nosi.
Svete liturgije u Tvoju slavu zbori,
Jer ti si: car nad carevima,
Čovjek nad ljudima,
Graditelj nad graditeljima,
Branitelj nad braniteljima.
Stvorio si Konstantinopel,
Svijetli Carigrad,
Gospodu i Njegovoj volji ugađao,
Hrišćane spasavao, slavno.

Ti, care Konstantne sveti,
Danas nam, više nego ikad, treba ruka tvoja,
Odvažnost ratnička, srce roditeljsko,
Da nas izbavi iz zla.

U parku Svetosavskom molimo Gospoda
Slavimo Tebe i Tvoju veličinu
Sveti care Konstantine.

DUGUJEŠ MI 2.

Duguješ mi cvijeće, duguješ mi rosu,
duguješ mi tvoju, dugu bujnu kosu,
duguješ mi zoru, jutrom kad se budi,
duguješ mi tvoje, nježne bujne grudi.

Duguješ mi osmjeh, tvoje slatko lice,
drage oči tvoje, rumen' jagodice,
duguješ mi tvoje, tanke ruke bijele,
da me nježno grle, da me razvesele.

Duguješ mi pjesmu, slavuja u lugu,
iskrenu ljubav kao drug drugu,
duguješ mi noći, plava rosna jutra,
duguješ mi danas, duguješ mi sutra.

Duguješ mi nježne ruke oko vrata,
samo jedan dan dvadeset četir sata,
duguješ mi noć dugu i beskrajnu,
da ti u njoj svoju ja povjerim tajnu,
da se spojim s tobom od sreće sagorim,
sa čežnjom i nadom više se ne borim.

NEKOPIRATI

SRPSKI

Mojoj dragoj ćerki

Ti si
plod moje ljubavi
Najljepši cvijet u maminoj bašti
Izvor sa koga pijem
I snagu se punim...
Moja zvijezda sa neba
Moga sunca sjaj
Moje sve
Sandra

NE KOPIRATI

NOĆAS

Kazaće ti prsti vrel
Šta bi htjeli
Dok poljpci otvaraju pore tijelu tvom
U glavi bubnja kao grom
Uzdisaj se mami
A mi sami u polutama
Želje su nam iste
Tijelo tvoje drhti kao prut
Zvijezde su nam saveznici
Naš čuvar mjesec žut
Noćas ti i ja
Lebdimo

NE KOPIRATI

SESTRINSKA LJUBAV

Pod istim smo srcem rasli:

Sestro,

Sestrice,

Oko moje, voljeno,

Ruko moja desna,

Radosti

SESTRINJSKA

Idolu moj...

Ista nas njedra dojila,

Iste ruke mile,

Čuvale nas nebeske sile od svih zala.

Istog slavim sveca,

Više nismo djeca,

Ali se volimo,

Ljubimo,

I poštujemo:

Sestro,

Sestrice,

Dušo i srce sestрино,

VOLIM TE!

NE KOPIRATI

SOKOLU

Pupoljku ruže moje
Začet iz ljubavi
U travi mirisnoj
Umivan bisernom rosom
Cvjetaj, - miriši...

Cvrkući ptiću jedini
Cvrkut tvoj nek' se ori
U gori, đe te majka rodi
Na slobodi...

Leti sokole laki, -ponosni
Neka te nose krila daleko
Nemoj visoko, može se pasti
Ne leti nisko sinko moj
Ne ruži soj sokolova...

NE KOPIRATI

TAMA

Umornim očima vidim u daljini
oblake magle sive i meke,
da l' su to magle il' možda voda
razlivene bistre zavičajne rijeke?

Savija se granje vrba na kraju,
večeras kao da i one tuže,
dok nad rijekom grakćući pjesmu svoju
i u jatu dugom crne ptice kruže.

Je li to dan il' možda nije,
il' to noćne zvjezdice sjaju
klonulo je sve sunce na zapadu,
tama se širi u mom rodnom kraju.

Ponire lagano, pa se opet diže,
zavičaj moj dragi kao mala barka,
dok uže škripi valovi ga tuku,
sve izgleda nestvarno kao loša bajka.

Je l' zadnji dan doš'o il' možda nije?
Tiho, neutješno plače moja duša,
dok zavijena oblacima sivim
tužno graktanje sivih ptica sluša.